

i s poukazem na skutečnost, že ve prospěch spolku plynuly tak zvané stavební přírážky k divadelním vstupenkám, neboť ani tu nemusilo jíti o přímý podnikatelský příjem z divadelního podnikání, nýbrž o zvláštní formu úplaty, kterou za propůjčení divadelních budov plnil k jejich udržování divadelní ředitel, oprávněný vybrati si ji přírážkou k vstupenkám od platícího obecnstva.

Pokud pak konečně poukazuje žal. úřad k tomu, že divadelní koncese, na jejímž základě bylo divadlo provozováno, příslušela stěžujícímu si spolku, že jen tomuto spolku byly poskytovány subvence a dary na udržování provozu divadla a že stěžujícímu si spolku příslušela kontrola nad finančním hospodářstvím a uměleckým vedením provozu divadel, neplyne z těchto skutečností vůbec nic pro závěr, že divadlo bylo provozováno — jak se žal. úřad vyjadřuje — na nebezpečí spolku, to jest, že tu byl přímý vztah mezi stěžujícím si spolkem a divadelním podnikáním. Uvádí-li žalovaný úřad ještě, že ředitel H. byl odkázán, resp. smluvně zavázán k pobírání měsíčního fixního platu 5.000 Kč, je k tomu podotknouti, že nař. rozhodnutí netvrdí, že měsíční příjem 5.000 Kč byl platem, jež ředitel H. pobíral od stěžujícího si spolku, nýbrž uvádí skutečnost pobírání fixního měsíčního platu 5.000 Kč jen v souvislosti s poukazem na právo stěžujícího si spolku na kontrolu nad finančním hospodářstvím v divadelním provozu a nevylučuje tedy, že šlo jen o omezení uložené řediteli H. disponovati důchody divadelního provozu. Že pak nazírání úrazové pojišťovny dělnické, kdo je podnikatelem divadla, je bez jakéhokoli významu, nepotřebuje býti zvláště dokazováno.

Prohlašuje stěžující si spolek za zaměstnavatele osob zaměstnaných při provozu spojených německých divadel v Brně v jádře jen na tom základě, že se výsledky divadelního podnikání projevovaly fakticky v hospodářství spolkovém, aniž zkoumal, zda při tom šlo o bezprostřední důsledky přímého vztahu stěžujícího si spolku k divadelnímu podnikání a k pracím osob tam zaměstnaných, vycházel žal. úřad z mylného nazírání na pojem zaměstnavatele podle nahoře uvedených zákonných předpokladů, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.610.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Nárok na důchod předků podle § 25 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění novely č. 39/1922 Sb. o požitcích válečných poškozců má — jsou-li splněny ostatní předpoklady — i osoba, jíž se nedostává prostředků k nutnému ošacení.

(Nález z 3. listopadu 1936 č. 1073/35-4.)

V ě c: Kateřina K. v Olbramově proti rozh. min. soc. péče v Praze z 27. listopadu 1934 o důchodu předků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Žal. úřad nař. rozhodnutím potvrdil v pořadí instančním výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze ze 4. května 1934, kterým nebyl st-lce od 1. června 1934 přiznán důchod předků. K odůvodnění uvedl, že provedeným šetřením bylo zjištěno, že syn Vojtěch K. neodvádí st-lce stanovený výměnek, nýbrž ji u společného stolu stravuje. Z toho dospěl žal. úřad k závěru, že jest o nutnou výživu její postaráno a nebyla by odkázána na podstatnou podporu svého syna Antonína K., od něhož nárok na důchod odvozuje.

Stížnost podaná k nss vytýká — — — jako vadu řízení, že žal. úřad dospěl z pouhé skutečnosti, že st-lka je stravována u stolu synova, k závěru, že tím je výživa její plně zajištěna. K odůvodnění této námitky uvádí st-lka, že k zajištění výživy nestačí jen nuzné ukojení hladu a žízně, nýbrž též nutné ošacení do té míry, aby se st-lka mohla na veřejnosti objeviti. St-lka tvrdí, že syn Vojtěch může jí poskytnouti jen to nejnutnější, aby ji ochránil před vysílením a hladem. Stížnost vytýká, že tato tvrzení st-lčina nebyla v dosavadním řízení zjištěna, takže řízení je vadné. Námitce této nutno přisvědčiti.

V nálezu Boh. A 5750/26 vyslovil nss názor, že tendencí zákona č. 142/1920 Sb. a novely č. 39/1922 Sb. je poskytnouti aspoň částečnou náhradu za újmu vzniklou úmrtím nebo výdělečnou neschopností živitele, ale jen tenkrát, když poškozená osoba nezbytně potřebuje této částečné náhrady k uhájení existence. Existenci dlužno tu rozuměti nejen nejnutnější stravování, nýbrž poskytování i dalších potřeb životních, zejména také ošacení.

V odvolání uvedla st-lka, že syn Vojtěch nemůže se vůbec starati o její ošacení. Je-li v pojmu prostředků potřebných k uhájení existence obsaženo i nutné ošacení, pak bylo povinností žal. úřadu, aby i po této stránce všiml si námitky, kterou st-lka v tomto směru v odvolání vznesla a jejíž nevyřízení nyní právem vytýká.

K vývodům odvodního spisu, že st-lka měla hospodářství, jež jí nutnou výživu zabezpečovalo, a že bylo její věcí, aby si při předání jeho zajistila takový výměnek, kterým by její potřeby byly kryty, nemohl nss přihlídnouti, poněvadž o takový důvod žal. úřad své rozhodnutí neopřel.

Č. 12.611.

Zaměstnanci veřejní: Střetne-li se výslužné soudce ve výslužbě s jeho stálým výdělečným příjmem z advokátní kanceláře, jsou k opatřením podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 příslušny úřady finanční správy.

(Nález ze 4. listopadu 1936 č. 23.363/34.)

V ě c: Dr. Karel M. v Olomouci proti rozh. min. spravedlnosti ze 4. července 1934 o úpravě odpočivných platů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. fin. ředitelství v Brně z 19. dubna 1934 sníženy byly odpočivné platy st-le, vrch. soudního rady ve výslužbě,